

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שלח לך קעה:

אמר רבי יהודה, כמה עדים עשה הקדוש ברוך הוא להעיד בהם בני אדם, וכלם בעצה ובעדות עומדים מולו. קם בבקר, מושיט רגליו ללכת - עדים עומדים מולו, מכרזים ואומרים: (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמר וגו'. (קהלת ד) שמר רגלך באשר תלך. (משלי ד) פלם מעגל רגלך. פותח עיניו להסתכל בעולם - העדים אומרים: (שם) עיניך לנכח יביטו. קם לדבר - העדים אומרים: (תהלים לד) נצר לשונך מרע וגו'. מושיט ידיו בדברי העולם - העדים אומרים: (שם) סור מרע ועשה טוב.

אם מצית להם - יפה, ואם לא - כתוב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. בלם מעידים עליו בהטאיו למעלה. אם רוצה האיש להשתדל בעבודת הקדוש ברוך הוא - בלם מעידים סגוריא לפניו, ועומדים להעיד עליו טובות בשעה שצריך לו.

קם בבקר, מברך כרכות. מניח תפלין בראשו בין עיניו - רוצה להרים ראשו, רוצה שם הקדוש העליון אהו ורשום על ראשו. ורצועות תלויות לו מצד זה ומצד זה על לבו. הרי מסתכל בכבוד רבנו. מושיט ידיו, רוצה יד אחרת מתקשרת בקשר השם הקדוש, מחזיר ידו ומסתכל בכבוד רבנו. מתעטף בעטוף של מצוה בארבע זויות כסותו, ארבעה מלכים יוצאים לכנגד ארבעה. ארבעה עדי אמת של המלך, תלוים מארבע זויות, ותלוים בהם פענבים באשכול.

מה אשכול שהוא אחד ותלוים בו כמה ענבים, מצד זה ומצד זה, כך זה מצוה אחת, ותלוים בה כמה ענבים וזים וזמורות צרורים בהם. שבועה רצים אלו הם שבועה צורות של תכלת שצריך לקרף בה ככל אחד ואחד, או להגדיל עד שלשה עשר. מי שיוסיף, לא יוסיף על שלשה עשר. מי שיעט, לא ימעט משבועה.

ולמדנו, תכלת זו היא סוד דוד המלך, וזה חוש אברהם שזכה בו לבניו אחריו. מה זה תכלת? תכלית הכל. (ודאי) רבי יהודה אומר, פסא תכבוד נקרא.

רבי יצחק אומר, שבע פריכות שהיא שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת מששה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

והיא חוש אחד, ורשומה בגוניה, וצבעה יוצא מדג אחד שהולך בים כנרת. וכנרת נקראת על שמה. ועל זה כנור היה תלוי מעל מטת דוד, שהרי (של דוד) ודאי הוא כנור דוד כננן מאליו למלך הקדוש העליון, ולכן נגניו עולים עד הרקיע, ומתקיע עד הכפא.

אמר רבי יהודה, כמה סהדי עביר קודשא ברוך הוא לאסחדא בהו בבני נשא, ובלהו בעיטא ובסחדותא מיימין למבליה. קם בצפרא אושיט רגליו למטה, סהדיא מיימין למבליה, מברזין ואמרין, (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמור וגו'. (קהלת ד) שמור רגלך באשר תלך. (משלי ד) פלם מעגל רגלך. אפתח עיניו לאסתכלא בעלמא, סהדיא אמרי, (משלי ד) עיניך לנכח יביטו. קם למללא, סהדיא אמרי (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. אושיט ידיו במלי עלמא, סהדיא אמרי (תהלים לד) סור מרע ועשה טוב.

אי צוית להו, ואות. ואי לא, פתיב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. בלהו סהדין עליה בחובו לעילא. אי בעי בר נש לאשתדלא בפולחנא דקודשא ברוך הוא, בלהו סהדין סניגורין קמיה, ומיימין לאסחדא עליה טכאן, בשעתא דאצטרף ליה.

קם בצפרא, מברך במה ברכאן. אנה תפלין ברישיה בין עיניו. בעי לזקפא רישיה, חמי שמא קדישא עלאה, אחיד ורשים על רישיה. ורצועין תליון מהאי גיסא ומהאי גיסא על לביה. הא אסתכל בינרא דמאריה. אושיט ידיו, חמי ידא אחרא, מתקשרא בקשורא דשמא קדישא. אהדר ידיו ואסתכל בינריה דמאריה. אתעטף בעטופא דמצוה, בארבע זויות דכסותיה, ארבע מלכין נפקין למדמות ארבע. ארבע סהדי קשום דמלכא, תלויא מארבע זויות, ותליון בהו פענבים באתכלא.

מה אתכלא, דאיהו חר, ותליון ביה כמה ענבים, מהאי סטר ומהאי סטר. כך האי, מצוה חרא, ותליון ביה כמה ענבים, וזגין וזמורין צרוירין בהו, שבועה רחישין אליו אינו שבועה צרוירין דתכלתא, דבעי לכרכא ביה בכל חר וחר, או לאסגאח עד תליסר, מאן דיוסיף, לא יוסיף עליוהו על תליסר. מאן דיעט, לא ימעט משבועה.

ותאנא, האי תכלת, הוא רזא דדוד מלכא. ודא חוטא דאברהם, דזכה ביה לבנוי בתרוי. מאי תכלת. תכלית דכלא. (ודאי) רבי יהודה אומר, פסא תכבוד אקרי.

רבי יצחק אומר, שבועה בריבן דאיהו שכינתא שביעיתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכת מששת אחרניו, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינו, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכלין. והאי היא פתחא דכלהו.

והיא חוטא חר, ורשימא בגוניה, וזגונא דילה נפיק, מחד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור היה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנור דדוד כננן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כך, גונוי עייל עד רקיעא, ומתקיע עד פורסיא.

תורה ח

ראיתי וזנה מנורת זהב בלה וזלה על ראשה וכו': (זכריה ד'
והוא הפטרת שבת הנוכה)

א הנה יקר גנחתי ונה (שקורין קרעבין) מאיש ישראל, כי
הוא שלמות החסרונות, כי עלידי בחינת הנשימה, שהוא
הרוח חיים, נברא העולם, כמו שכתוב (תהלים לג): וברוח
פיו כל צבאם; וחדוש העולם יהיה גם כן בבחינת הרוח, כמו
שכתוב (שם קד): תשלח רוחך ויבראון ותחדש פני אדמה;
והוא גם כן חיות האדם, כי חיות האדם הוא הנשימה, כמו
שכתוב (בראשית ב'): ויפח באפיו נשמת חיים; וכתוב (שם
ז): כל אשר נשמת רוח חיים באפיו; וכמו שאמרו חכמים:
אם תחסר הנשימה – תחסר החיים. נמצא, כי עקר חיות כל
הדברים הוא בבחינת רוח, וכשיש חסרון באיזה דבר, עקר
החסרון הוא בבחינת החיות של אותו הדבר, שהוא בחינת
הרוחחיים של אותו הדבר, לאשר הרוח הוא המקום הדבר,
והאנחה הוא אריכת הנשימה, והוא בבחינת ארף אפים,
דהינו מארף רוחה, ועל כן פשמתאנח על החסרון ומאריך
רוחה, הוא ממשיך רוחחחיים לחסרון, כי עקר החסרון הוא
הסתלקות הרוחחחיים בנ"ל, ועל כן עלידי האנחה משלים
החסרון:

ב אף מאין מקבלין הרוחחחיים, דע, שעקר הרוחחחיים מקבלין
מהצדיק והרב שבדור, כי עקר רוחחחיים הוא בהתורה, כמו
שכתוב (שם א): ורוח אלקים מרחפת על פני המים – הוא
התורה, והצדיקים דבקים בתורה, ועל כן עקר הרוחחחיים
הוא אצלם. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור, פשהוא
מתאנח ומאריך רוחה, ממשיך רוחחחיים מהצדיק שבדור,
שהוא דבוק בהתורה, אשר שם הרוח. וזהו שנקרא הצדיק
(במדבר כז): איש אשר רוח בו – שיודע להלך נגד רוחו של כל
אחד ואחד (כמו שפרש רש"י שם). כי הצדיק ממשיך ומשלים
הרוחח חיים של כל אחד ואחד בנ"ל. וזה בחינת (ברכות ג):
רוח צפונות המושבת בכנור של דוד, כי כנור של דוד היה

של חמש נימין, כנגד חמשה חמשי תורה, ורוח צפון שהיתה
מנשבת בו הוא בחינת: ורוח אלקים מרחפת על פני המים
הנ"ל; כי רוח צפון הוא בחינת הרוח הצפון בלבד של אדם,
שהוא בחינת הרוחחחיים, כי צפון חסר (ב"ב כה:), והחסרון
הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ל"ז): ויתן לך משאלת לבך;
ימלא ה' כל משאלותיך (שם כ); ועקר הרוחחחיים הוא בלב,
וכמו שכתוב בתקוניזוהר (תיקון יג): בלהו שיפין מתנהגין
בתר לבא כמלכא כו', כמא דאת אמר (יחזקאל א): אל אשר
יהיה שם הרוח ללכת כו'; כי הרוח הוא בלב, והחסרון הוא
הסתלקות הרוח, שמקומו בלב, ועל כן נרגש החסרון בלב, ועל
כן בלשנתמלא החסרון שהוא בבחינת הרוח בנ"ל, נאמר: ויתן
לך משאלת לבך, ימלא ה' וכו', הינו בנ"ל. ועל כן ישראל,
שהם מקבלין הרוחחחיים מהתורה, נקראים על שם צפון, כמו
שכתוב (תהלים פג): על עמוד יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך:

ג אף רשעים, הדברים על צדיק עתק בנאנח וכו', מאין
מקבלין הם הרוח להשלים החסרון. אף דע, שיש רב דקלפה,
והוא בחינת עשו, כמו שכתוב בעשו (בראשית לג): יש לי
רב; והוא בחינת אלופי עשו, וכמו שתרגם אונקלוס: רב רבי
עשו, בחינת הרב דקלפה, ומתם מקבלין הרשעים הרוח, והוא
בחינת רוח הטמאה, בחינת רוח סערה, כמו שכתוב (שם
כז): הן עשו אחי איש שעיר; ועל כן הרוח שלהם גדול ותקוף
לפי שעה, כמו רוחסערה שהוא גדול בשעתו. ועל כן: כל
צורריו יפיה בהם (תהלים י) – יפיה דיקא, שמתגבר עליהם
עלידי בחינת רוח פיו, שהוא גדול בשעתו, אף שאין לו קיום
בלל, ולפוף בלה ונאכד, ומסער גופה ונשמתה; וכמו שכתוב
(דברים ז): ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו. ומשלם – לשון
שלמות החסרון שנמשך לו, דהינו בחינת אריכת הרוח. וזהו:
אל פניו, כי פניו הוא בחינת הרוח, כמו שכתוב (ישעיהו ג):
הפרת פניהם ענתה בם – זה החטם (יבמות קכ.), שהוא
בחינת הרוח, כמו שכתוב: ויפח באפיו נשמת חיים; כל אשר
נשמת רוח חיים באפיו; אף הוא להאבידו, כי אף שהוא גדול
לפי שעה, לפוף נאכד בנ"ל. וזהו בחינת (ירושלמי תענית
פ"ב ה"א): ארף אפים לרשעים*, כי הרוח הנשימה הוא

בבחינת ארץ אפים, וחינו מאריך אפה ונכי דילה, פי אף שלפי שעה הרוח גדול ותקות, בבחינת מאריך אפה, אף לפנה גבי דילה כנ"ל. ועל פן נקראים ישראל ענינה סערה (ישעיהו נד), כי הם עכשו תחת ממשלת עשו איש שעיר, בבחינת רוח סערה הנ"ל; אף הדבוק בצדיקים מקבל הרוחחיים, שלמות החפרון, מהצדיק והרב דקדשה:

ד ועל פן ואיש חכם יכפרנה (משלי טז) – כי החפרון הוא מחמת עוונות, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת נה:). אין מיתה בלא חטא, ואין יפורים בלא עון, כמו שכתוב (תהלים פט): ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם. ועל פן הצדיק, הממשיך רוח החיים ומשלים החפרון, מכפר העון.

והוא מוגדל רחמנות וחינונות מהבורא יתברך שמו, שצמצם עצמו להיות הרוחחיים אצל הצדיקים, דחינו שהם יקבלו הרוחחיים מהתורה, והם ממשיכין רוח החיים אל החפרונות, ובזה מכפרין העוונות. וזהו בבחינת שלשעשרה מדות (שמות לד): ה' ה', אל רחום וחנון, ארץ אפים. ארץ אפים הוא בבחינת הרוח, שהוא מאריך רוחה, בבחינת אנהה על החפרון, וחינו: ורב חסד ואמת, כמו שאמרנו, שמקבלין הרוחחיים מהצדיק רב דקדשה, שהוא רב חסד, חסד עשו רב דקלפה, שהוא אדמוני, תקף חדין. וחינו: ואמת, כי הצדיק מקבל הרוחחיים מהתורה שנקראת (מלאכי ב): תורת אמת היתה בפייהו. וחינו: נצר חסד לאלפים – לאלפים זה בבחינת אלופי עשו, רב רבי עשו, שהם רב דקלפה. וזהו: נצר חסד – שחסד בבחינת הרב דקדשה, נוצר וממתיק בבחינת אלופי עשו, רב רבי עשו, ועל פן נשא עון ופשע, פי עלידי רוח החיים, שלמות החפרון, שממשיכין מהצדיק עלידי אנהה – עלידיזה נתכפרין העוונות, שזהו בבחינת: ואיש חכם יכפרנה כנ"ל, וזהו: נשא עון ופשע כנ"ל:

ה ונהנה בשמתאנה, ממשיך רוח החיים אל החפרון, שמתאנה עליו ומשלים אותו. אף להתגרות ברשעים אי אפשר, כי בשמתגרה בהרשע, והוא מתאנה, וממשיך הרוח מהרב שלו דקלפה, והרוח שלו גדול בשעתו, ועל פן: כל צוריו יפיה בהם

כנ"ל, ויוכל להזיק לו, חס ושלום. ועל פן לאו כל אדם יכול להתגרות ברשעים, אם לא מי שהוא צדיק גמור, וצדיק גמור הוא, כשהוא בבחינת (משלי יב): לא יאנה לצדיק כל און, דחינו שכבר גרש ובטל כל הרע שלו, עד שבטוח שלא יארע לו שום מכשול עברה:

והענין – פי יש ד' יסודות: אש, רוח, מים, עפר. ולמעלה בשרשם הם ארבע אותיות הוי"ה, ולמטה הם מערכים טוב ורע, וצדיק גמור, שהבדיל והפריש הרע מן הטוב לגמרי, עד שלא נשאר לו שום רע מאחד מארבעה יסודות הנ"ל, שהם כלל המדות, כידוע, וכשהוא בבחינה זו, מתר להתגרות ברשעים. והענין – פי כל רשע, ההכרח שיהיה לו צנור, שיקבל דרך שם הרוח שלו להשלים החפרון, והצנור הוא דרך המדה רעה מארבעה יסודות שהמשיך והגביר, הוא הדרך והצנור שמקבל דרך שם הרוחחיים שלו להשלים חפרונו, וכשהצדיק רוצה להשפילו, הוא מכרח לירד להמדה רעה ההיא, שהגביר עליו הרשע, להכניעה ולקלקל הצנור ההוא של הרשע, שמקבל משם החיות שלו, ועל פן מכרח שיהיה זה הצדיק צדיק גמור, שאין בו שום רע, למען לא יהיה בזה להרוחסערה, שהוא הרוחחיים של הרשע, לשלם ולהזיק, חס ושלום, להצדיק בעת שיורד להמדה רעה של הרשע לקלקלה, פי אין לתרע שום תפיסה ואחיזה בהצדיק גמור, ואין לו מקום לאחז בו. (וגם מהמדה רעה בעצמה שיורד להכניעה אין לו שום תפיסה, חס ושלום, רק מה שיורד לתוכה הוא להכניעה ולהשפילה, בבחינת (בראשית יג): ויעל אברם ממצרים). וזהו: משפיל רשעים עדי ארץ (תהלים קמז), ראשיתבות: אש, רוח, מים, עפר, שהם כל הארבעה יסודות, שהם כלל כל המדות, שצריכין לבררם בבור גמור, עד שלא יהיה בו שום אחיזה משום רע שבשום מדה מהארבעה יסודות הנ"ל, ואזי הוא צדיק גמור כנ"ל. ואז דיקא, כשמבדיל הרע מארבעה יסודות: אש, רוח, מים, עפר, אזי הוא: משפיל רשעים עדי ארץ כנ"ל; מה שאין פן צדיק שאינו גמור, אף שאין לו שום עברה, אף עלפיהן עדין לא הבדיל הרע לגמרי, והרע עדין בכה, ועל פן אסור לו להתגרות ברשעים, פי יש מקום לתרע לאחז בו, ויוכל להזיק לו, חס

ושלום, האריכות־רוח של הרשע, שהוא גדול בשערתו, בבחינת רוח־סערה כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז:): והקתיב אל תתחר במרעים (תהלים לו), מי שלבו נוקפו אומר בן. פרש רש"י: תירא מעברות שבידו – שבידו דיקא. זהו שאמרנו, כי פאמית אין לו שום עברה, רק שהוא ירא עדון מעברות שבידו ונחשו לעשות, כי הרע עדון בכח, כי לא זכה עדיו לבחינת: לא יאנה לצדיק כל און, ואינו בטוח עדיו שלא יארע לו מכשול עברה, חס ושלום, ועל בן אסור לו להתגרות ברשעים כנ"ל. וזהו: תהריש כבלע רשע צדיק ממונו (חבקוק א); ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"מ עא*) צדיק ממונו בולע. בולע דיקא, כי הוא בולע אותו ממש באריכות הרוח שלו, שהוא גדול בשערתו; אבל צדיק גמור אינו בולע, כי אין לבו נוקפו מחשש מכשול עברה כנ"ל, כי כבר בטל הרע לגמרי מפל המדות והתאוות של כל הארבעה יסודות, ועל בן זה הצדיק גמור וכל הנלוים אליו מתרים להתגרות ברשעים, כי זה הצדיק יכול לירד לתוף כל הצנורות של כל המדות רעות שלהם, שהגבירו על עצמם ולשברם ולכבדם, ועלידיי זה הוא משפיל רשעים עדי ארץ, כנ"ל:

ו ולבוא לזה, להפריש ולהבדיל ולבטל הרע מהטוב, הוא עלי ידי תורה ותפלה; ולמוד התורה והיה ללון לעמקה של הלכה, הינו ללמוד פוסקים, כי יש בהתורה אהיזת הטוב והרע, שנאחזין מבחינת אסור והתר, טמא וטהור, פשר ופסול, שיש בהתורה, וכל זמן שאינו מברר החלכה הוא מערב טוב ורע, ועל בן אינו יכול להפריש ולבטל הרע מהטוב, והוא בבחינת (משלי יא): ודרש רעה תבואנה; עד אשר הוא מעין ומברר הפסקי־הלכה, ומברר האסור והמתר וכו', והינו עלי ידי למוד פוסקים, אזי מפריש הטוב מהרע. אף לזכות לזה השכל, שיוכל ללון לעמקה של הלכה, הוא עלידי תפלה, כי משם נמשך השכל:

ו והענין, כמו שכתוב בתקוני־זוהר (תיקון יד, דף כט:): גן – דא אורייתא, כי התורה נקראת גן; ונשמות ישראל המענינים ומבינים בהתורה, הם בחינת עשבין ודשאין דאתרביאו בגן. ומאין הם גדלים, הוא מומעין, דא חכמה, כמו שכתוב

(שה"ש ד): מעין גנים. ומחוכן מקבלין החכמה והשכל, שהוא בחינת המעין, הוא מהתפלה, כמו שכתוב (יואל ד): ומעין מבית ה' יצא, הוא התפלה, כמו שכתוב (ישעיהו נו): כי ביתי בית תפלה.

והוא בחינת מביא מנח אל הפעל. כי תפלה הוא בחינת חדוש העולם, כי תפלה הוא שמאמין שיש מחדש, אשר בידו לעשות פרצונו לשנות הטבע, והוא בחינת בריאה בכח, כמו שכתוב (תהלים קד): פלם בחכמה עשיתי; שהוא בחינת התפלה שמשם יוצא מעין החכמה כנ"ל. והתורה היא בחינת בריאה בפעל, כמו שכתוב (משלי ח): ואהיה אצלו אמון – אמן, לשון פעל, כי בהתורה נברא העולם. וכשמתפלל על איזה דבר, הוא בחינת חדוש העולם, והוא בחינת בריאה בכח, והוא בחינת התעוררות החכמה, שהוא בתפלה כנ"ל, ומעין מבית ה' יצא – זה התפלה, כי שם נתעורר החכמה כנ"ל, ומשם נמשך המעין, הוא החכמה, אל התורה, ושם יוצא אל הפעל, כמו שכתוב (משלי ב): מפיו דעת ותבונה; כי בהתורה הוא התגלות החכמה, ועלידייזה נעשה מעין גנים, שהמעין מושקה הגן, ועלידייזה אתרביאו עשבין ודשאין כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות לב:): המעין בתפלתו בא לידי כאב לב וכו', שנאמר (משלי יג): תוחלת ממשכה מחלה לב. מאי תפנתה, יעסק בתורה, שנאמר (שם): ועין חיים תאנה באה. זהו שאמרנו, כי בהתפלה עדיו הוא בכח ואינו יוצא אל הפעל, עד שבא אל התורה, שהיא בחינת בריאה בפעל, ואזי נעשה בקשתו עלידי שיוצא מנח אל הפעל:

והינו דכתיב (בראשית ב): ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשונים. עדן הוא בחינת התפלה, כי עדן עין לא ראתה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות לד:), שזהו בחינת תפלה, שהוא למעלה מן הטבע, כי עלידי תפלה מושנה הטבע כנ"ל ושהו בחינת עדן עין לא ראתה, כי למעלה מהטבע אין לנו שום תפיסא. והינו: ונהר יצא מעדן – הינו מהתפלה כנ"ל, ומעין מבית ה' יצא להשקות את הגן – הוא התורה כנ"ל, מעין גנים. וכאשר

נמשך מעין החכמה מהתפלה אל הגן, שהוא התורה, אזי אתרביאו עשבו ודשאיו, נשמות ישראל, כלומר, שגדלים בהגן ומבינים ומשמילים בהתורה, ואזי זוכה ללון בעמקיה של הלכה לברר הדין: האסור והמותר, המהור וכו', ובה מפריש הטוב מהרע כנ"ל. וזהו: ומשם יפרד – כי עלידיה נפרד הרע מהארבעה יסודות ולא נשאר רק הטוב, ואזי: והיה לארבעה ראשים – הם ארבע אותיות הוי"ה, שהם שרש הטוב של הארבעה יסודות כנ"ל:

ח וזהו בהינות ארבע ציצית, כי ארבע ציצית הם בהינות הרוחניים, וכמו שכתוב (יחזקאל לו): כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח; שעלידיה מביעין הרוחיים, שהוא הרוח של המתנגדים, החולקים על הצדיקים אמתיים, שוממשיכין אריכת הרוח שלהם מהרב דקלפה, שהוא בהינות עשו איש שעיר כנ"ל. ועליבן ציצית הוא לשון שער, כמו שכתוב (שם ח): ויקחני בציצית ראשי; כי עלידם נכנע עשו איש שעיר, בהינות הרוחיים כנ"ל. וזה בהינות טלית לבו, שנתעטף הקדוש ברוך הוא ופדר שלשעשרה מדות (כמו שאמרו רז"ל ראש השנה יז), כי השלשעשרה מדות הן בהינות הרוחיים הקדושה כנ"ל. וזהו בהינות טלית, שהוא ארבע בנפות, בהינות הרוח מארבע רוחות כנ"ל. והינו טלית לבו, הפך בהינות רוח דקלפה, בהינות עשו, שהוא אדמוני פלו באדרת שער (בראשית כה), ופרש רש"י: בטלית – בטלית דיקא, בהינות טלית דקלפה, שהוא בהינות טלית אדום, שמשם נמשך הרוח של הרשעים כנ"ל, ועלידי טלית דקדשה, שהוא בהינות טלית לבו, מביעין אותו, כי משם נמשך הרוחיים הקדושה, שהוא בהינות שלשעשרה מדות של רחמים כנ"ל. ועל בן נתעטף הקדוש ברוך הוא בטלית לבו דיקא ופדר לפני משה שלשעשרה מדות של רחמים, הינו כנ"ל, כי עלידי טלית דקדשה, שהוא בהינות מקוה, שהוא בהינות הרוחיים, בהינות (קהלת א): סוכב סוכב הולך הרוח, נכנע טלית דקלפה, בהינות הרוח דקלפה. וזהו (איוב לח): לאהזו בכנפות הארץ וינערו רשעים מפנה; כי עלידי הארבע בנפות, שהם בהינות הרוחיים דקדשה, שהם בהינות הארבע ראשים כנ"ל, עלידם וינערו רשעים,

בהינות משפיל רשעים עדי ארץ – ראשיתבות: אש, רוח, מים, עפר, כנ"ל:

וזה פרוש: אמר רבה בר רב הונא: אמר לי החוה טועא: תא ואחוי לך מתי מדבר. אזלי וחזיתיה, ודמו כמאן דמבסמו, וננו אפרקיד, וזהו זקיפא ברבא דחד מניה, ועיל טועא תותה ברבא כי רכיב גמלא וזקיפא רמחה, ולא נגע בה. פסקי חדא קרנא דתבלתא דחד מניה, ולא חוי מסתגי לו. אמר לי: דלמא שקלת מידי מניה, דגמירי, דמאן דשקיל מידי מניה לא מסתגי לה. אזלי אחרתה, וחדר מסתגי לו:

תא ואחוי לך מתי מדבר – הינו שהראה לו הרשעים, שאינם דבקים בצדיקים, והם נקראין מתי מדבר, כי מדבר לא היתה רוח צפונת מנשבת בו (יבמות עב), הינו בהינות רוח החיים דקדשה, שהוא בהינות רוח צפונת שהיתה מנשבת בכנור של דוד כנ"ל. והרשעים הללו, שאינם דבקים בצדיקים, ואין להם הרוח דקדשה, והם בהינתם קרואים מתי, והראה לו מהיכן מוגיע להם שלמות התפון. וזהו שהראה לו: דהו דמו כמבסמו – פרש רבנו שמואל: בשתווי יין, בהינות עשו אדמוני, שהוא הרב דקלפה, אשר משם מקבלין הרשעים הרוחיים שלהם להשלים התפון. וזהו: וננו אפרקיד – פרש רבנו שמואל: פניהם למעלה. פניהם זה בהינות הרוח כנ"ל, הפרת פניהם וכו', והינו למעלה, כי הרוח שלהם גדול לפי שעה, עד אשר עולה הצלחתם למעלה כנ"ל, בהינות: כל צוריו יפיה בהם כנ"ל. והנה גבה ברבא דחד מניה – זה מורה על גדל הצלחה של הרשעים, כי העדר הצלחה נקרא ברבים פושלות (ישעיהו נח), וגבה ברבא הינו רוב הצלחה. ועיל טועא תותה ברבא – הינו הצדיק, שנקרא טועא, כמו שפרש רש"י בכל מקום: סוחר ישמעאל, וסוחר הוא בהינות הרוח, כמו שכתוב (קהלת א): סוכב סוכב הולך הרוח, והינו הצדיק, שמקבל הרוח מתקדשה. וזהו סוחר ישמעאל, על שם (בראשית טז): כי שמע ה' אל עננה; כי הצדיק שומע כל האנחות של הדבקים בו, כי ממנו תוצאות חיים לכל אדם, כי הוא איש אשר רוח בו כנ"ל. כי רכיב גמלא – בהינות (משלי יא): גומל נפשו איש חסד; זה בהינות רב חסד כנ"ל. וזקיפא

רמחא - רומח הוא בחינת רוח מ"ם, בחינת: ורוח אלקים מרחפת על פני המים, הינו התורה שנתנה לארבעים יום, ששם הרוח חיים כנ"ל, כלומר שהצדיק היה לו בחינת הרוח שמקבל מהתורה כנ"ל, ועם כל זה נחית תחות ברפה, תחת הצלחת הרשע, בחינת כבלע רשע צדיק ממנו. וקא פסקי קרנא דתבלתא דחד מניהו - הינו שפסק ושבר המדה רעה מאחד מארבע יסודות, שהגביר והמשיך הרשע על עצמו, שהוא הצנור שלו כנ"ל. וזהו: וקא פסקי קרנא דתבלתא וכו', הינו שפסק אחת מן הציצית שלהם, שזה בחינת מה שפסק ושבר המדה רעה שלהם שהוא הצנור שלהם, כי כל המדות רעות נמשכין מארבעה יסודות, ששרשם ארבע ציצית כנ"ל. ולא מסתגי לן - כלומר, שאף-על-פירכן לא עלתה לו להשפיל את הרשע ולצאת מתחת ברפיו, אף-על-פי שפסק ושבר המדה רעה של הרשע, שנמשכת מארבעה יסודות, ששרשם ארבע ציצית כנ"ל, שזהו בחינת: וקא פסקי קרנא דתבלתא דחד מניהו כנ"ל, אף-על-פירכן לא היה יכול להשפילו ולצאת מתחת ברפיו, בחינת: ולא מסתגי לן, שפרושו, שלא היו יכולין לצאת משם, הינו כנ"ל. אמר לי: דלמא שקלית מידי מניהו - הינו, שמא יש לך אחד מארבע יסודות שלא תקנת בשלמות להפריד ממנו הרע לגמרי, ועל כן לא מסתגי לן, כמבאר לעיל, שכל זמן שנשארו בו איזה אחיזה בעלמא מהרע של איזה מדה, אינו יכול להכניע את הרשע. וזהו: דלמא שקלית מידי מניהו - שמא לקחת קצת מהם, הינו, שמא יש בך עדיון איזה אחיזה מאיזה מדה רעה של הרשעים, שלקחת לעצמך איזה מדה ותאזה שלהם, ועל כן לא מסתגי לן, ועל כן אינו יבולין לצאת מהם כנ"ל. דגמירי דמאן דשקיל מידי מניהו לא מסתגי לה - הינו כנ"ל, שיש לנו קבלה, שכל מי שלוקח לעצמו איזה דבר תאזה ומדה רעה של הרשעים, הינו שיש בו עדיון איזה אחיזה מהמדות רעות שלהן, אינו יכול לצאת מהם ולהכניעם כנ"ל. אזלי אחרתה - הינו שהחזרתי מה שהיה אצלי איזה מעט אחיות הרע מהמדות רעות שלהם, החזרתי והפרשתי ממני. וחדר מסתגי לן - שאז עלתה בידינו לצאת מתחת ברפיו להכניעו ולהשפילו, כמבאר לעיל, שצדיק גמור שמפריש מעצמו כל אחיות הרע שלהם לגמרי, הוא יכול לצאת מהם ולהכניעם ולהשפילם, בבחינת: משפיל רשעים

עדי ארין כנ"ל:

וזהו: ראיתי והנה מנורת זהב - היא התורה, הנחמדים מזהב. ונלה על ראשה - פ"ר רש"י: מעין, הוא המעין היוצא מבית ה', הוא התפלה. ושבעה נרותיה - הם הנשמות דאתרביאו כגון, הנחלקים לשבע פתות*. שבעה ושבעה מוצקות - הם מ"ט אורות, שהוא אור הגנוז לעתיד (כמו שפרש רש"י שם), בחינת: עדן עין לא ראתה, שהוא בחינת התפלה כנ"ל. ושנים זיתים עליה - פרש רש"י: שני אילנות, הינו אילנא דחיי ואילנא דמותא, הינו טוב ורע כנ"ל. וזהו: אחד מימין ואחד משמאל, כנ"ל. ומשם יפרד, שנפרד הרע מהטוב, זה לימין וזה לשמאל. ואמר אל המלאך: מה אלה. ויען וכו' לא בחיל ולא בכח פי אם ברוחי - הינו בחינת הרוחיים הנ"ל, בחינת: כח אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח וכו' כנ"ל, כי עלי ידי תורה ותפלה, שעלידידיה מבררין הטוב מן הרע כנ"ל, שזה בחינת כל מראה המנורה כנ"ל, עלידידיה זוכה לרוח החיים ונשלים כל החסרונות כנ"ל. (וזהו: לא בחיל ולא בכח פי אם ברוחי אמר ה' צבאות. מי אתה הר הגדול לפני זרובבל למישר וכו' - כי זרובבל היה אז הצדיק הדור, ועמדו כנגדו כמה רשעים לבטלו מעבודתו, כמבאר בפסוקים רבים, ועל זה נאמר שם: לא בחיל ולא בכח פי אם ברוחי וכו' - שעלידי בחינת המשכת הרוחיים הנ"ל שפמשיך הצדיק הגמור וכו' כנ"ל, עלידידיה יכניע ויפיל כל השונאים, בחינת: מי אתה הר הגדול לפני זרובבל למישר - שכל המונעים העומדים לפניו פהר, פלם יתבטלו עלידי בחינת הרוחיים הנ"ל, כנ"ל):

ט והנה מבאר למעלה, כי הרוחיים הוא בהתורה, בחינת: ורוח אלקים מרחפת עליפני המים כנ"ל. ועל כן כמבאר, שהיה נדבם קבלת התורה, ולא היה להם מתיכן לקבל הרוחי חיים, נאמר בהם (שמות ו): מקצר רוח, כי לא היה להם מאין לקבל הרוחיים, שהוא בחינת ארץ אפים, מאריה רוחה כנ"ל, ועל כן נאמר בהם מקצר רוח, שהוא הפך ארץ אפים, שהוא בחינת הרוחיים, שממשיכין עלידי אנחה להשלים החסרון כנ"ל, כי הרוח הוא שלמות החסרון כנ"ל, בחינת: ויתן לך משאלת לבך. וזהו בחינת: תרחב פיך ואמלאהו -

שְׁנַת־מֵלֶאכָה הַחֲסָרוֹן. וְזֶהוּ בְּחִינַת מְלֶאכָה פּוֹם – מְלֶאכָה פּוֹם. וְהַעֲנִין,
כִּי מְלֶאכָה פּוֹם הוּא יו"ד וְא"ו, וְהוּא בְּחִינַת יו"ד מִיְּמֵי דְפִיקוּן,
כְּנֶגֶד יו"ד הַדְּבָרוֹת, וְהַדְּפֵק הוּא עַל־יְדֵי הָרוּחַ, כִּי הָרוּחַ הוּא
הֵם עֲשָׂרָה מִיְּמֵי דְפִיקוּן, כְּנֶגֶד עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת, כִּי הָרוּחַ הוּא
הַדְּפֵק, הוּא בְּהַתּוֹרָה כִּנ"ל, וְהוּא יו"ו הוּא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הָרוּחַ,
וְהִינוּ מְלֶאכָה פּוֹם – מְלֶאכָה פּוֹם, כִּי עַל־יְדֵי הַמְּשַׁכֵּת הָרוּחַ נִשְׁלַם
הַחֲסָרוֹן, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַרְחֵב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ – שְׁנַת־מֵלֶאכָה הַחֲסָרוֹן
כִּנ"ל, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מְלֶאכָה פּוֹם – מְלֶאכָה פּוֹם כִּנ"ל. וְזֶהוּ שְׁדַקְדֹק
(תַּחֲלִים פּוֹם): אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם; וְקָבְלוּ
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם הָרוּחַ, וְאִזִּי דִּיקָא: הַרְחֵב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ,
בְּחִינַת מְלֶאכָה פּוֹם כִּנ"ל, בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַחֲסָרוֹן, כִּי דִיקָא אַחַר
יְצִיאַת מִצְרַיִם, בְּחִינַת: הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׂאֵז נִתְּבַטַּל
בְּחִינַת מִקְצֵר רוּחַ הַנ"ל, כִּי קָבְלוּ הַתּוֹרָה, שְׁשֵׁם הָרוּחַ הַחַיִּים
כִּנ"ל, עַל כֵּן אִזִּי דִּיקָא: הַרְחֵב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ, בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת
הַחֲסָרוֹן, בְּחִינַת מְלֶאכָה פּוֹם, בְּחִינַת: יְמֵלֵא ה' כָּל מַשְׁאֲלוֹתֶיךָ
כִּנ"ל. וְעַל כֵּן נִזְכָּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפֶרֶשֶׁת יְצִיאַת, כִּי
יְצִיאַת בְּחִינַת הָרוּחַ הַחַיִּים, בְּחִינַת מֵאֲרֵבַע רוּחוֹת וְכו', כִּנ"ל:
גַּם דְּבַר אִזִּי מַעֲנִין שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת הַיּוֹם וּשְׁתִּים־עֶשְׂרֵה
שְׁעוֹת הַלַּיְלָה, שֵׁשׁ בָּהֶם שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה צְרוּפֵי הַיּוֹם, כָּכֵל שְׁעָה
יֵשׁ צְרוּפָה אַחַר, וְכָל שְׁעָה נִחְלָקֶת לְתַתְּרָהּ חֲלָקִים, וְכָל חֲלָק
וְחֲלָק מֵתַתְּרָהּ חֲלָקִים, יֵשׁ בּוֹ גַּם כֵּן צְרוּפָה הַשֶּׁם, וְכָל זֶה הוּא
בְּחִינַת רוּחַ הַחַיִּים שֶׁבְּהַדְּפֵק. וְלֹא זְכִיתִי לְשַׁמֵּעַ בְּאוֹר עֲנִין זֶה
הַיִּטֵּב, גַּם שִׁכְחֵתִי קֶצֶת מִזֶּה, וְהַמְּשַׁכֵּלִים יִבְיִנוּ: רִכָּב אֱלֹקִים
רַבְתִּים אֱלֹפֵי שְׁנָאן (תַּחֲלִים סח), אֱלֹפֵי – בְּחִינַת אֱלֹפֵי עֲשׂוֹ,
וְעַל־יְדֵי רִכָּב אֱלֹקִים רַבְתִּים, בְּחִינַת קַבְלַת הַתּוֹרָה, שְׁמֹשֶׁם
מִקְבָּלִין הָרוּחַ הַחַיִּים הַרְבֵּנִים דְּקִדְשָׁה, עַל־יְדֵיזֶה: אֱלֹפֵי שְׁנָאן,
כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה (ע"ג ג): אֵל תִּקְרֵי שְׁנָאן,
אַלֹא שְׁאִינָן, הִינוּ שְׁעַל־יְדֵי קַבְלַת הַתּוֹרָה, שְׁשֵׁם הָרוּחַ דְּהַרְב
דְּקִדְשָׁה, עַל־יְדֵיזֶה נִתְּבַטַּלִּין וְנִכְנָעִין אֱלֹפֵי עֲשׂוֹ, רִכָּבֵי עֲשׂוֹ,
שֶׁהֵם בְּחִינַת הַרְבֵּי דְקַלְפָּה, בְּבְחִינַת אֱלֹפֵי שְׁאִינָן – שְׁאֱלֹפֵי
עֲשׂוֹ, רִכָּבֵי עֲשׂוֹ, נִתְּבַטַּלִּין וְאִינָן: מִכְּנַף הָאֶרֶץ זְמַרְתָּ שְׁמַעֲנוּ
צְבִי לְצַדִּיק, וְאָמַר רְזִיזִי רְזִיזִי, אִזִּי לִי, בְּגָדִים כְּנָדוּ וּבְגָד
בּוֹגְדִים כְּנָדוּ (יִשְׁעִיהוּ כד). מִכְּנַף הָאֶרֶץ – זֶה בְּחִינַת כְּנָפֵי
הַיְצִיאַת, שְׁשֵׁם הָרוּחַ הַחַיִּים, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּנָפֵי הָאֶרֶץ, שֶׁל דָּוָד,
שֶׁהִיא מְנַגֵּן עַל־יְדֵי הָרוּחַ צְפוּנִית וְכו', כִּנ"ל, כִּי הַנְּגִינָה

וְהַזְמִירוֹת נִמְשָׁכִין מֵהָרוּחַ הַחַיִּים שֶׁבְּכָנְפֵי רֵאָה, כִּי דָוִד. וְזֶהוּ:
זְמַרְתָּ שְׁמַעֲנוּ – בְּחִינַת הַנְּגִין שֶׁל כְּנָפֵי הָאֶרֶץ, שֶׁהוּא בְּחִינַת
הָרוּחַ הַחַיִּים, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּנָפֵי הַיְצִיאַת, בְּחִינַת מִכְּנַף הָאֶרֶץ
כִּנ"ל, וְעַל־יְדֵיזֶה מִכְּנָפֵי הָאֶרֶץ הַחַיִּים, בְּבְחִינַת: לֵאחֹז בְּכָנְפֵי
הָאֶרֶץ וְיִנְעָרוּ רַשָּׁעִים מִמֶּנָּה. וְזֶהוּ: צְבִי לְצַדִּיק – פֶּרֶשׁ רִשׁוֹ:
עֲתִיד לְחַיּוֹת מִצָּב וּתְקוּמָה לְצַדִּיקִים, הִינוּ כִּנ"ל, כִּי עַל־יְדֵי
הָרוּחַ הַחַיִּים הַנ"ל מִתְּנַפְרִין הַצַּדִּיקִים עַל הָרַשָּׁעִים כִּנ"ל. וְזֶהוּ:
וְאָמַר רְזִיזִי וְכו' אִזִּי לִי – פֶּרֶשׁ רִשׁוֹ: שְׁנַגְלוּ לִי שְׁנֵי רְזִים:
רְזֵי פְרַעְיִוֹת וְרְזֵי יִשׁוּעָה, וְהִרֵי תִרְחַק הַיִּשׁוּעָה עַד וְכו'. הִינוּ
כִּנ"ל, כִּי הָרוּחַ שֶׁל הָרַשָּׁע גָּדוֹל בְּשִׁעְתּוֹ, בְּבְחִינַת רוּחַ הַסְּעָרָה,
שְׁמֹשֶׁם כָּל הַצְּרוֹת וְאֵרִיכַת הַגְּלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ: בְּגָדִים
כְּנָדוּ וּבְגָדִים בּוֹגְדִים כְּנָדוּ – כִּי יִנְיַקַת הַבּוֹגְדִים וְהָרַשָּׁעִים הוּא
מִבְּחִינַת פְּגָם הַבְּגָדִים, דְּהִינוּ פְּגָם הַיְצִיאַת, שֶׁהֵם בְּכָנְפֵי הַכְּנָדָה,
דְּהִינוּ מִפְּגָם הָאֲרָבֶעָה יְסוּדוֹת, שֶׁאֲחִיזְתָּן וְשֶׁרַשְׁשָׁם הַעֲלִיזוֹן הוּא
בְּחִינַת אֲרָבֶעַ יְצִיאַת כִּנ"ל. אֲכָל סוּף כָּל סוּף: פֶּחַד וּפַחַת וּפָחַ
עֲלֶיךָ יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ וְכו' – כִּי כָּל הָרַשָּׁעִים יִכְרְעוּ וְיִפְּלוּ, כִּי לְסוּף
כָּלָה וְנִאֲכָד וְכו' כִּנ"ל, כִּי הַצַּדִּיקִים גְּמוּרִים מִכְּנָפֵי אוֹתָם
וּמִשְׁפִּילִים רַשָּׁעִים עַדִּי אֶרֶץ עַל־יְדֵי הָרוּחַ הַחַיִּים שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא
בְּחִינַת יְצִיאַת, בְּחִינַת מִכְּנַף הָאֶרֶץ זְמַרְתָּ שְׁמַעֲנוּ כִּנ"ל. כְּנָפֵי
שֶׁל חֲמֵשׁ נִימוֹן – בְּחִינַת הַתּוֹרָה, וְכֵן כְּתוּב בַּזֹּהַר (צו, דף
לב): וְתוֹפְשֵׁי הַתּוֹרָה – אֵלֶיךָ דְתַפְּשִׁין בְּכְנָפֵיהֶם. חֲמֵשׁ אֲנִי
אֵיךְ לְרֵאָה (חולִין מו), כִּי רוּחַ הַחַיִּים הוּא בְּהַרְאָה, וּמִשְׁשֵׁם
הַמְּשַׁכֵּת הָרוּחַ שֶׁל הָאֲנָחָה, כִּי דָוִד בְּחֹשֶׁךְ, וְעַל־כֵּן אֵיךְ לָהּ
חֲמֵשׁ אֲנִי לְרֵאָה, כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ־הַחֲמִשִּׁי תוֹרָה, חֲמֵשׁ נִימוֹן
דְּכְנָפֵי דָּוִד, שְׁשֵׁם הָרוּחַ הַחַיִּים כִּנ"ל: (עֵין בְּתַקְוֵינִים, תַּקְוֵי י:
כְּנָפֵי מִצְרָה, אֲנִין ה' קִשְׁרוֹן, לְקַבֵּל שְׁמַע וְכו', דְּאֲנִין לְקַבֵּל ה'
נִימוֹן דְּכְנָפֵי דָּוִד וְכו', עֵין שָׁם. גַּם עֵין בְּחֲשַׁמְטוֹת הַזֹּהַר):

הרוח חיים דקדושה להכניע כל המידות רעות של הרשעים. וכן יש לבאר על ענין הרגלים שהוא בחינת מדרגות הנמוכות עליהם עומד בנין הגוף והיא המלכות אמונה, שהיא בעצמה הרוח חיים, בחינת ד' דאחד להאמין כי ה' יתברך הוא מקור החיים והוא ממשיך חיים לתורה ולצדיק ולעולם. עוד אומרים כנגדו העדים הנ"ל שמור רגלך דהיינו הצלחתך האמתית בחיים האמיתיים של תורה ותפילה ומידות טובות ותהיה ברכה במעשי ידיך על ידי הרוח החיים דקדושה המשלים כל החסרונות, שלא יהיה בחינת ברכים כושלות ונזופלות שהוא הפך ההצלחה, כאשר תלך וזאת ההצלחה של שמירת הרגלים והברכה להיות שמורה מהזק החיצונים והקליפות של רב דקליפה זה תלוי בדרך שתלך בה כנ"ל להיות מקושר לצדיק האמת, ולברר בעצמך כפי יכולתך ברור ההלכה על ידי התפילה, ותקן מידותיך שד' יסודות. וזהו דייקא המובא בהמשך הפסק, כאשר תלך אל בית אלוקים שהוא מקום התפילה, כי בתי בית תפילה יקרא, וקרוב לשמוע, בחינת התקשרות לחכם האמת להיות קרוב ומחובר אליו, בחינת לשמוע דברי חכמים, זו הבחירה הטובה מתת כסילים זכה שהם תלמידי הרב דקליפה שגם זוכים כביכול למענו יתברך אך הוא מעורב טוב ורע במידות רעות ואי קיום ההלכות, כי אינם יודעים לעשות רע, דהיינו הושבים שאינם עושים רע כי הפך להם למישור ואין מבחינים בין טוב לרע. וכן אומרים לו העדים הנ"ל פלם מעגל רגלך וכל דרכיך יכוננו. פירש רש"י שקול דרכך הספד מצווה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה (שהוא ברור הטוב מן הרע) ואז כל דרכיך יכוננו עכ"ל, כי יכוון לאמת ביתר הדברים הנצרכים, ועוד יש לבאר, פלם וכוון לדרך האמצעי שהוא אמת של רב האמת המכוון להלכה, שעל ידי זה זוכה לרוח חיים שבתורה שהוא בחינת מעגל בחינת עיגול וסיבוב בחינת סובב סובב הולך הרוח, היינו הצדיק שמקבל הרוח מן הקדושה בד' רוחות שהם ד' אותיות שם הוי"ה שהוא שורש הטוב של הד' יסודות. פותח עיניו להסתכל בעולם המלא בתאוות המושכות אותו ח"ו לעבירות ומידות רעות, העדים אומרים עיניך לנוכח יביטו ועפעפיך ישירו נגדך, פירש הרלב"ג, עיניך יביטו אל היושר והאמת (שהוא רב האמת שלו תורה אמת ורוח חיים, ולכן) ולא יעיקך מעיק, (דהיינו הרשעים יכנעו ולא יאנה לך כל אוון מהם) ועפעפיך ישירו נגדך, להשים אונך בעצם הדבר המבוקש העיון בו (דהיינו ללון לעומקה של הלכה, לכן עיניך יביטו נוכח פני ה' בתפילה וכוונה ביושר ואמת לכוון לאמת בלימוד) וכן באר המלבי"ם כי נוכח הוא הבטח ממוקדת, שהוא ענין ההלכה המבוררת והמדויקת על ידי העיון, הוא תלוי בעפעפיים שהוא ענין עצימת העיניים מלהסתכל על עולם הזה ותאוותיו ומידות רעות שבו. קם לדבר ולהוציא רוח חיים מפיו, העדים אומרים נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו, המתק לשונך מרוח רע שבו, בחינת נוצר חסד לאלפים, והתרחק מן השקר והמרמה, ברר הלכה האסור והמותר ועל ידי זה סור מרע ועשה טוב, בקש שלום הד' יסודות אשר אין אחד גובר על חברו אלו כולם בדרך האמת הממוצע על ידי ההתקשרות לצדיק שברר הד' יסודות, ורדפהו את זה השלום אפילו אצל הרשעים להכניע הרע שלהם גם כן. מושיט ידיו בדברי העולם, העדים אומרים. סור מרע ועשה טוב כנ"ל.

אמר רבי יהודה, כמה סהדי עביר קודשא בריה הוא לאסתרא בהו בבני נשא, וכלהו בעיטא ובסתרותא קיימין לקבליה. קם בצפרא אושיט רגלוי למהה, סהדייא קיימין לקבליה, מבריון ואמרי, (שמאל א ב) רגלי חסידיו ושמור וגו'. (קהלת ד) שמור רגלך כאשר תלך. (משלי ד) פלם מעגל רגלך. אפתח עיניו לאסתפלא בעלמא, סהדייא אמרי, (משלי ד) עיניך לנוכח יביטו. קם למלא, סהדייא אמרי (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. אושיט ידוי במלי עלמא, סהדייא אמרי (תהלים לד) סור מרע ועשה טוב. – אמר רבי יהודה, כמה עדים כמה מן המצוות אשר עשה הקב"ה פעולות הפועלות בדעת ונפש האדם להעיד בהם בבני אדם כי המצוות מלשון צוותא וחיבור ודעת הוא חיבור, והם מקיפות אותו ונותנות הארה בדעתו הארה מרחוק בדקות, שישים לבו כי הקב"ה מביט בו ומשגיח בו והם בעצמם כעדים הצופים בו ומתריאים בו לומר לו שהקב"ה משגיח עליו כמשפט צדק, וכולם בעיצה, כי המצוות נקראות עיצות כידוע, וירודות למטה מן החכמה עד לרגלין שהם נצח והוד לתת עיצה פרטית הנמשכת מן החכמה הכללית, שהוא פסק ההלכה המבורר אשר לפניו, עיצה טובה ללכת בדרכים ישרות כפי האמונה ותורת אמת אשר אלו העיצות ימשיכו אליו הרוח חיים ובעדות כנ"ל בידועו כי מעשיו נראים ונכתבים לעת משפט עומדים כנגדו להיות לו לעזר לברר הטוב מן הרע בקיום פסק ההלכה המבורר, כדי שיזכה להמשיך הרוח חיים ללא אחיות רוח דקליפה של הרב דקליפה בו. ואלו העדים בעצמם מיעצים לו עצת כח עדן התפילה כדי שיוכל להשיג פועל חכמת התורה לברר הטוב מן הרע ללון לעומקה של הלכה עד שיהיה צדיק גמור ויוכל להכניע הרשעים ולהמשיך הרוח חיים שבתורה בשלמות ולהשלים כל החסרונות. קם בבוקר, מושיט רגליו ללכת לחפש בארבע רוח הארץ רוח חיים להשלים חסרונותיו, בבחירתו להמשך אחר הרוח של הצדיקים הדבוקים בתורה באמונה או להפך רוח רוח חיים, היא רוח טומאה של הרשעים אשר שעתם מצלחת מעט כביכול עד שעתידה לסער גופם ונשמתם, עדים אלו כנ"ל עומדים מולו והוצה לו כביכול, מקיפים אותו ומרמוזים לו מרחוק בדקות הדעת כנ"ל ואומרים, רגלי ועיצות (העם אשר לרגלך ההולכים אחר עצתך) ופסק הלכה הברור טוב מרע בשלמות של חסידיו המקושרים לרב הצדיק האמת, שלו הרוח חיים דקדושה אשר ברר הטוב מן הרע בשלמות, שהוא רב חסד הנוצר וממתיק חסד לאלפים, אלופי עשוי וממשיך כפרת עוונות, לכן אלו המקושרים אלו ישמור אותם מן המידות רעות בהם נאחזים הרשעים ולא יוכלו לבלוע את תלמידי הצדיק, ולא יאנה לצדיק ולמקושרים אליו כל און וממילא כל פגע ורשעים, בחינת רב דקליפה ותלמידיו בהושך שהוא הפך הרוח חיים ואויר ואור יוד של הקדושה, אלא להם רוח טומאה ידמו בחינת דמים ודינים בחינת עשו אדמוני כולו אדרת שער, בחינת טלית אדם וממנו הרוח טומאה של הרשעים אשר שעתם מצלחת כביכול לשעתו אך באמת, כי לא בכוח ולא בחיל כי אם ברוח של קדושה של הצדיק יכנעו הרשעים תהתיו, כי הוא ממשיך על ידי התפילה והתורה

אי ציית להו, יאות. ואי לא, בתיב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. בלהו סהרין עליה בחובוי לעילא. אי בעי בר נש לאשתדלא בפולחנא דקודשא בריה הוא, בלהו סהרין סניגורין קמיה, וקיימין לאסחדא עליה טבאן, פשעתא דאצטרפה ליה. – אם מציית להם לאותם עדים המדברים אליו יפה, ואם לא שומע להם והולך בדרכים רעות ומידות רעות, כתוב והשטן עמד על ימינו לשטנו, לסער גופיה ונשמתיה. כולם מעידים עליו בחטאיו למעלה. כי מעידים בו שהתריאו בו במאמרם וכן מעידים שראו מעשיו שאינם כהוגן. אך למרות שיחיה קשה עליו ההתגברות על היצר הרע, מפני שלא כוון בתפילה ולא ברר הטוב מן הרע בהלכה שמשם אחיות היצר, ככל זאת, אם רוצה האיש להשתדל בעבודת הקב"ה להיות כרצונו יתברך, ולעבוד עבודת התפילה והתבודדות לבקש מאיתו יתברך לברר הטוב מן הרע, כלם מעידים סנגוריא לפניו, אפילו רק מפני רצונו הטוב להיות מקושר לרוח חיים דקדושה, והוא על ידי האנחה שמתאנח על מעשיו הרעים שבאו על ידי רצונות רעים ולא מבוררים, שהם הם החסרונות שלו, ומתקשר בעת האנחה לצדיק האמת שממנו הרוח חיים להשלים החסרון, ועומד אלו העדים כנ"ל להעיד עליו טובות להזכיר לרגעי הרוח דקדושה ומידות טובות ומעשים טובים שכן זה לעשותם ולבררם מן הרע, ועומדים לו בשעה שצריך לו לבטל הקטרוגים על מעשיו הרעים.

ועתה בא לפרט ולבאר ענין אלו העדים שהם המצוות המיוחדות.

קם בצפרא, מברך כמה ברכאן. אנה תפילין ברישיה בין עיניו. בעי לזקפא רישיה, חמי שמוא קדישא עלאה, אחיד ורשים על רישיה. ורציעין תליין מהאי גיסא ומחאי גיסא על לפיה. הא אסתבל ביקרא דמאריה. אושיט ידוי, חמי ידא אחרא, מתקשרא בקשווא דשמוא קדישא. אחרר ידיה ואסתבל ביקריה דמאריה. אתעטף בעטופא דמצוה, בארבע זויין דקסותיה, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. ארבע פהדי קשוט דמלפא, תלייא מארבע זויין, ותליין בהו כענבים באתפלא. – קם בבוקר, מברך ברכות השחר, מודה אני לפניך שהחזרת בי נשמת ורוח חיים שלי, וברכות התורה שאשר בה הרוח חיים דקדושה, ומברר הרוח החיים דקדושה והטוב מן הרע, אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה בין טוב לרע, שלא עשני גוי רשע כעשוי רב דקליפה, ולא עשני עבד ארור ומקולל אלא מבורך ומצליח הצלחה קדושה, שלא עשני אשה מסטרא דמותא וחסרון מתמיד בחינת נקבה, פוקה עיוורים לראות האמת שבתורה, מלביש ערומים ככגדים הסוככים בד' רוחות ובפרט ציצית בארבע כנפות, מתיר אסורים השכויים ברע שבקליפה, זוקף כפופים להיות עומד לפניך בתפילת הגן, רוקע הארץ האמונה והתפילה על המים של התורה בחינת כוח ופועל, וכן מה שאני מושיט כנ"ל רגל על הארץ ואתה שומר את רגלי, שעשה לי כל צרכי, כמה המנעלים השומרים מאחיות המידות רעות אשר כמדרגות הנמוכות שברגלין בחינת רגילה יורדות מוות, אשר הכין מצעדי גבר, לצעוד בדרכים ישרות להתגבר על יצרי הרע, אזור ישראל סוכב סוכב החגורה בקדושה ורוח חיים, עומר ישראל בתפארה של תפילין ומוחין וחכמה עימם אוכל לעיין בתורה ללון לעומקה של הלכה, הנותן ליעף כוח, כי ממך הכוח של רוח חיים

דקדושה כי לא בכוח ולא בחיל עצמו יגבר איש, המעביר שינה ואחת משישים ממייתה מעיניו, ומעפעי תנומה בחינת, עיניך לנוכח יביטו כנ"ל ועפעפיך ישירו נגדך כנ"ל. תרגילנו בתורתך אשר בה הרוח חיים וכו' ולברר הטוב מן הרע וממילא אל תביאנו לידי עברה, והצילנו מיצר הרע ומחבר רע כי לא יהיה בנו שום אחיות הרע על ידי שנברר הד' יסודות, ונזכה לטוב שבהם ובדבקנו ביצר הטוב ומעשים טובים, ותננו לחן וסוד התורה, ולחסד על ידי רב חסד, ורחמים מי"ג מידות שעל ידם כפרת עוונות, ברוך אתה ה' מקור הברכות והמשכת הרוח חיים למלא כל החסרונות, הגומל חסדים טובים, בזכות הצדיקים בחינת רב חסד. מניח תפילין בראשו בין עיניו, בקו האמצע והאמת, בחינת עיניך לנוכח יביטו כנ"ל, רוצה להרים ראשו, להביט בעולם המלא קליפות ורוח סערה, אך רואה שם הקדוש העליון אחוז ורשום על ראשו, שם הוי"ה בד' אותיות בד' בתים ופרשיות, שהם שורש הטוב בד' יסודות להתרות בו להתרחק מן הרע בד' יסודות ומידות רעות, ומחוק אותו השם הקדוש בהראותו כי הוא אחוז בראשו כי הוא שורשו האמתי ורצון אמתי הצפון בלבו, ושחפצו ורצונו האמתי הוא לעבדו יתברך במידות טובות, ורצויות תלויות לו מצד זה ומצד זה וסוכבות על לבו מכל צד בחינת סוכב סוכב הולך הרוח על לבו, להמשיך המוח הקדוש האחוז בראשו למטה לתוך רצון וחפץ הלב להמשיך הרוח חיים הצפון שבלב, הרי מסתכל בכבוד אדונו, בזה הלבוש הכבוד בעצמו של התפילין, להמליך אותו יתברך ולעשות כבודו ורצונו יתברך אשר בהלכה המבוררת, נמצא מעידים התפילין ואומרים לו מה שאומרים כנ"ל, מושיט ידיו כנ"ל לעסוק בעולם הזה והבליו, רואה יד אחרת שבצד שמאל ששם היניקה של הצד האחר, ורוח דקליפה, אך היא מעדיה בו ואומרת לו דברי התראה, כי מתקשרת בקשר השם הקדוש גם כן בד' אותיות ויסודות דקדושה כנ"ל ועל ידי זה ניצל מן הרע ומן העברה מחזור ידו ומסתכל בכבוד רבונו, לעשות במעשה ההתגברות על הרע לכוש למלכותו יתברך לעשות רצונו שהוא כבודו יתברך כנ"ל. מתעטף בעטופה של מצוה של טלית בארבע זוייות כסותו, בחינת כה אמר ה' מארבע רוחות בואי רוח, רוח החיים להחיות מתים, רוח הקדושה המכניע הרוח סערה של הרשעים, כי הוא טלית לבן של הצדיקים הממשיכים י"ג מידות של רחמים כפי מה הקב"ה נתעטף בטלית לבן וסדר י"ג מידות של רחמים, בחינת כפרת עוונות השלמת החסרון על ידי רוח חיים, המכניע טלית אדום של עשו, כי הטלית דקדושה שהוא בחינת מקיף, הוא בחינת הרוח החיים בחינת סוכב סוכב הולך הרוח, כי על ידי ארבע כנפות שכנגד ד' יסודות וד' אותיות השם הקדוש על ידי זה ינערו רשעים מן הארץ, כי על ידי זה משפיל רשעים עדי ארץ, ראשי תיבות אש רוח מים עפר שהם ד' יסודות כנ"ל אשר נכנע הרע שלהם על ידי ציצית. והיא מעידה על האדם ואומרת לו להתרחק ממידות הרשעים. ארבע מלכים של קדושה שהוא הטוב שבמידות שבד' יסודות הנמשך מן הטלית לבן יוצאים לכנגד ארבע יסודות והרע במידות להלחם איתם ולהכניע אותם. ארבע עדי אמת הנמשכים מתורת אמת של צדיק האמת אשר שם הרוח חיים, הסוככים את האדם בארבע כנפות כסותו, תלויים מארבע זוייות, ותלויים בהם בכנפות כענבים באשכול. והמשל הוא כי:

מה אתבלא, דאיהו חד, ותליון ביה כמה ענבים, מהאי סטר ומחאי סטר. כף האי, מצוה חדא, ותליון ביה כמה ענבים, וזנין וזמורין צרירין בהו, שבועה רחמיין אלון אינון שבועה צרירין דתבלתא, דבעי לברכא ביה בכל חד וחד, או לאסגא עד תליסר, מאן דיוסף, לא יוסף עליהו על תליסר. מאן דימעט, לא ימעט משבעה. – מה אשכול שהוא אחד, שהוא אחד, תלויים בו כמה ענבים מצד זה ומצד זה. כך אותה כנף של ציצית, היא מצווה וקשר אחד והוא חלק מאוחד עם יתר הכנפות בחינת מארבע כנפות בואי רוח אחת, ואותה כנף המשולה לאשכול שלם, היא כנגד אות אחת בשם הוי"ה וכנגד יסוד אחד מארבע יסודות, ובאותה כנף ואות ויסוד, תלויים בה כמה ענבים של יין חכמת התורה שהם שורשים למידות והיא הרוח חיים הטמונה באותה כנף המתאספת להיות רוח אחת מכל הכנפות, וזנים יש באשכול שהם מידות טובות וזמורות של נימי כינור המזמרים עריצים ומידות רעות של רב דקליפה המה צרורים בה, שבועה רצים המורים על היות ורוח חיים רבה עד כדי מרוצה, והם כנגד שבעת קני המנורה, אלו הנשמות של ישראל המתרכות בגן התפילה, בחינת שבעה שבעה מוצקות, בחינת מ"ט אורות של האור הגנוז לעתיד של התפילה עדן עין לא ראתה, מה יראו ישראל לעתיד מה פעלו בתפילתם בכוח עד שיצא לפועל, ועוד שבעה הם שבעה מידות של רחמים. ה' ה' (א) א–ל רחום והנון (ב) ארך אפים (ג) ורב חסד (ד) ואמת (ה) נוצר חסד (ו) לאלפים (ז) כמובא שם המשכת הרחמים ורוח חיים בחינת מאריך רוחיה, על ידי הצדיק הרב חסד הדבוק בתורת אמת לממתיק ונוצר החסדים להכניע הרע של אלופי עשיו. אלו הם שבעה צרורות ואבנים של תכלת לפועל התכלית שהוא עליית המלכות בקיום רצונו וכבודו יתברך עד להתגלות הרחמים שלו יתברך והכנעת הרע לגמרי, שצריך לברוך בה בציצית בכל אחד ואחד מן הכנפות שזאת הכריכה בעצמה היא בחינת סובב סובב הולך הרוח כנ"ל וממילא נמשך הרוח חיים והרחמים לכפר עוונות, או להגדיל מספר הכריכות עד שלשה עשר, להמשיך השלוש עשר מידות של רחמים בפרטיות שזה התכלית. מי שיוסף על שבעה, לא יוסף על שלשה עשר. מי שימעט משלושה עשר, לא ימעט משבעה, כי הוא דרך המשכת הרחמים דייקא. משבעה עד שלושה עשר כנ"ל.

ותאנא, האי תבלת, הוא רזא דדוד מלכא. ודא חוטא דאברקה, דקבה ביה לבנוי בתרוי. מאי תבלת. תכלית דכלא. (ודאו) רבי יהודה אומר, כסא הכבוד אקרי. – ולמדנו אותו פתיל תכלת הכרוך סביב, הוא סוד של דוד המלך, שהוא הצדיק החכם הדבוק בתורה לא ספיק פומיה מגרסא, בעל מידות טובות ובעל התפילה שהיא מלכות כידוע וכן נקראת רחמים כידוע שזה התכלית, תפילה ללון לעיומקה של הלכה ועיצה, חסדי דוד שה' עימו והלכה כמותו. וזה התכלית הוא חוט של אברהם, בחינת רב חסד בחינת נוצר חסד, שזכה בו אברהם לבניו אחריו, בשכר שאמר מחוט ועד שרוך נעל, שלא רצה להנות מוד' המלכים, שלא רצה להנות ממידות רעות שלא יהיה לו כל אחיזה בהם, ד' דייקא כנגד ד' יסודות וכנגד ד' כנפות, וזאת האמונה כי יושלם חסרונו רק מעת ה' על ידי אנהה ודבקות בתורת אמת ולא בכוח יגבר איש, זאת האמונה של ראש למאמינים היא ירושה לבניו מאמינים בני מאמינים, כי הוא ברור שלו העובר מדור לדור. מה היא תכלת, תכלית וסוף הכל, סוף

ומאסף לכל הספירות והמדרגות היא המלכות העולה דייקא עד אין סוף ואין תכלית, כי בכוח התפילה פועל כל הפועלות של הברור של ברור ההלכה תיקון המידות והמשכת הרוח חיים, רבי יהודה אומר כי התכלת היא כסא הכבוד נקראת, כי עליה על האמונה והתפילה יושב ונסמך הכבוד אשר בתורה שהיא רצונו וכבודו יתברך, כי אין כבוד אלא תורה, כי עדן התפילה הוא בשביל גן התורה.

רבי יצחק אומר, שבועה כריכין דאיהי שבינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משייתא אחרנין, על דא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילין. והאי היא פתחא דכלהו. – רבי יצחק אומר, שבועה כריכות שהיא השכינה, שבעית הכל ודאי, מחסד ועד מלכות, שהרי היא מתברכת משה אחרים, הג"ת נה"י, על ידי הצדיק בעיקר, הוא היסוד המעבירים לה, כי הצדיק הדבוק בתורה במידות טובות, ומתפלל כראוי להשיג התורה, הוא ממשיך כראוי את הרוח חיים שהיא האמונה לעולם העשיה, בחינת שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, על ד' רוחות הנרמות כד' דאחד. ואם שלושה עשר כריכות יכרוך, שלושה עשר חיים דייקא כמו שהעמדנו שהם כנגד י"ג מידות של רחמים, אשר סדר אותם הקב"ה בעת שנתעטף בטלית. כי עיקר האמונה להאמין ברחמי יתברך, ואותה מלכות תכלת ועדן התפילה היא פתח הכל, כי ממנה מגיעים לברור התורה ולתיקון המידות המשכת הרוח חיים כנ"ל והוצאה מכוח אל הפועל של רחמי יתברך וכפרת העוונות, כי גילוי רחמי הוא התכלית.

והיא חוטא חד, ורשימא בגוונתא, וינונא דילה נפיק, מהד נונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור היה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דדוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כה, גונוי עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא. – והיא האמונה והרוח החיים, היא חוטא אחד המאחד ד' רוחות, ורשומה בגוונת הרמוזים בה העליונים ממנה, הדומים לים המלכות ולרקיע האמת וכסא הכבוד של התורה, וגוון שלה יוצא מדג אחד, המאחד ד' יסודות מתוקנים שלו בקוצו של יוד, שזה הדג הוא הצדיק החכם הדבוק בתורה, שהוא כדוד המלך. וזה הדג שהולך בים כנרת. כנרת על שמה נקראת, כי בה מימי התורה האמתית מבוררת בה הרוח חיים השראת השכינה שמכוון לרצון העליון הטוב הגמור ללא פסולת רע כלל. כי הוא לשון כינור בו המש נימין כנגד ה' חומשי תורה שבה הרוח חיים מרחפת על פני המים, ונגד ה' אוני ריאה אשר משם המשכת הרוח על ידי אנהה. ועל זה הכוח של התורה שמשם הרוח חיים, כינור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, שהמיטה היא בחינת עדן התפילה, בחינת שתהיה תפילתי סמוך למיטתי, כי בדוד נאמר ואני תפילה, שמאמין כי לא בכוח ובחיל יגבר איש, כי הכל תלוי ברוח חיים הנמשכת מלמעלה למלא כל משאלות לבנו לטובה, שהרי ודאי זה הכינור של דוד מנגן מאליו, כי ה' חומשי רינת התורה ונימי הניגון של התורה נמשכים ממילא על ידי התפילה, כי לא בכוח יגבר איש לברר בשכלו העיוני אלא בס"ד בשכל אלוקי, ברוח הקודש רוח חיים לכוון להיות חסדי ההלכה כמותו, והייתה התורה לשם שמים במידות טובות, להרכות כבודו יתברך לקיים רצון המלך באמת והיה מנגן מאליו למלך הקדוש העליון, כי מידך מאיליו נתנו לך שבה רינת תורה

לשמה, ולכן מאחר והוא אמת מזוקק שבעתיים, והתכלת נמשך מאליו מלמעלה, לכן גווניו עולים למקור מהם הוצבו, עד הרקיע של תורת אמת ומחקר עד כסא הכבוד, בו מקור הנשמות של ישראל המתרבות בגן התורה לגלות כבודו יתברך. כי האמונה הישרה של הצדיק והתורה שלו מעלה גם את התפילה שהיא כסא הכבוד, כי אחרי ברור ההלכה מתפלל יותר בדיוק לקיום רצון המלך הקדוש. ויהי רצון שנזכה במהרה לראות פני משיח צדקנו רוח אפינו משיח ה' אשר ימשיך לנו הרוח חיים בשלמות ויכניע הרשעים בשלמות ויתקיים בנו נבואת יחזקאל בתחיית המתים מארבע רוחות בואי רוח וכו' אמן.

והנה עתה בא בעצמך לחדש אמת התורה והתרכה אתה כנשמתך והכנתך בגן, בענין יציאת מצרים כמובא זה בדברי רבנו הקדוש ובעוד ענינים דקים שנתנו לך מקום להתגדל בו.

והבא פתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מודע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך, ותאנא, יסוד ושרש במלפא מתעטרין פחדא. והאי הוא פתרא ופתחא לכל שאר בתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער לני. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא פחאי כל שאר בתרין. ועל דא אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיחי מצוה.

וכאן כתוב מצוה, כמו שנאמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מודע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש בפלך מתעטרין פאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הפתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את מצות ה', להקליל בזה כל שאר הפתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא עומדים במקומם, משום שהיא מצוה.

ותנינו, תשמיישי מצוה, נזרקין. ואי תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמיישי קדושה אינון, אמאי נזרקין. אלא תשמיישי קדושה, בגין דרשימין בפתיבה דשומא קדושה.

ושנינו, תשמיישי מצוה נזרקין. ואם תאמר, תרי לולב וערבה תשמיישי קדושה הם, למה נזרקים? אלא תשמיישי קדושה, משום שרשומים בכתיבת השם הקדוש.

אמר רבי יצחק, אינון חוטינו, לאחזאה חיה תלויין מכאן ומכאן, לר' סטרי עלמא, מהאי אתר. ואיחי שלטא על בלא. ברזא דלב, דאיחי לבא דכל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותליא בלב עלאה. וכלא הוא בלב, דנפק מהכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דחאי, (ס"א ואורכא) דחאי, אתמר באתוון גליפן דרבי אלעזר.

אמר רבי יצחק, אותם חוטים, להראות איד תלויים מכאן ומכאן לארבעה צדדי העולם ממקום זה, והיא שולטת על הכל בסוד הלב, שהיא לב כל העולם הזה ולב העליונים, ותלויה בלב העליון, והכל הוא בלב שיוצא מהכמה עליונה. אמר רבי יצחק, שעור של זה (וארך) של זה נתבאר באותיות חקוקות של רבי אלעזר.

אמר רבי יהודה, אמר קודשא בריך הוא, מאן דבעי למתד בתר

דחלתי, יהי בתר לבא דא, ובתר עיניו דקיימין עליה. מאן אינון עיניו. כמה דאת אמר, (תהלים לא) עיני יי אל צדיקים אבל אתם לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מאי טעמא דה קע"ז ע"א) בגין דאתם זונים אחריהם.

אמר רבי יהודה, אמר הקדוש ברוך הוא: מי שרוצה ללכת אחר יראתי, ילך אחר הלב הזה ואחרי העינים שעומדים עליה. מי הם עינים אלה? כמו שנאמר (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים. אבל אתם, לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מה הטעם? משום שאתם זנים אחריהם.

אמר רבי חייה, מאי טעמא הבא יציאת מצרים, דכתיב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. אלא, בגין דכד נפקו ממצרים, פחאי חילקא על. ובהאי, קטיל קודשא בריך הוא קטולא דמצרים. ועל דא באתריה אתדבר, ובאתריה אזדחר להו ברא. מאי באתריה. בגין דחאי מצוה, היא אתר דילה.

אמר רבי חייה, מה הטעם כאן יציאת מצרים, שכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים? אלא משום שכשיצאו ממצרים, נכנסו בחלק זה, ובה הרג הקדוש ברוך הוא הרג במצרים. ולכן במקומו נזכר, ובמקומו הזהירם בזה. מה זה במקומו? משום שמצוה זו היא מקומה.

תאני רבי ייסא, כתיב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כימי, ביום מפעי ליה, דהא בחד זמנא נפקו ולא התעבבו. אלא באינון יומין עלאין, דאתפרכא בהו פגסת ישראל. פה זמין קודשא בריך הוא לאפקא להו לישראל מן גלותא, וכדין כתיב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לני קראו וגו', זמרו יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ. מאי מודעת זאת. בגין דחשתא אשתמודעא זאת בעטופא דמצוה. פההוא זמנא אשתמודעא זאת, בכמה נמוסין דילה, דיעביד קודשא בריך הוא אתין ונסין בעלמא, כדין כתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלך יי לעולם אמן ואמן.

שנה רבי ייסא, כתוב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כימי? ביום הנה צריך לו לכתב, שחרי בזמן אחד יצאו ולא התעבבו! אלא כמו אותם ימים עליונים שהתברכה בהם פגסת ישראל, פה עתיד הקדוש ברוך הוא להוציא את ישראל מהגלות, ואז כתוב (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו לה' קראו וגו', זמרו ה' כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ. מה זה מודעת זאת? משום שעכשו נודעה זאת בעטופא מצוה. פאותו זמן תודע זאת בכמה מנהגים שלה שיעשה הקדוש ברוך הוא אותות ונסים בעולם, אז כתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלך ה' לעולם אמן ואמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עליידי למוד פוסקים עליידי זה מפרישיו ומקריין הטוב מהרע, ומגרישין ומבטלין הרע מכל חד' יסודות ושהם כלל כל המדות, שזה עקר תקון האדם. ועל ידי זה נקמר ויוצא מוכח אל הפעל הדבר שהתפלל עליו, ונתמלא בקשתו, ויוצא להשפיל החולקים והמתנגדים עדי ארץ:
- ב. לזכות לברר הפסק הלכה הוא עליידי תפלה:
- ג. כל החסרונות שיש לאדם הן בפרנסה הן בכריאות הגוף וכו', בלם אי אפשר להשלימם ולמלאתם פי אם עליידי הצדיק והרב האמת שגילה אליו. כי שלמות החסרונות הוא עליידי אנהה וגנוחי שמתאנה על החסרון. כי האנהה של איש הישראלי יקרה מאד, כי על ידי זה ממשויבין הרוח היים להשלים החסרון שמתאנה עליו, אבל זה הרוח היים להשלים החסרון מקבליו רק מהצדיק שדבוק בהתורה, ששם הרוח היים:

תפילה על פי הלימוד

מפניו. יהמו נא רחמיך עלינו, ויגולו רחמיך על מדותיך. כי אתה יודע שאין בנו כח לעמוד נגד אחד משונאינו שיש לנו בגשמייות וברוחניות, אף פי נגד בלם. ולמה לא תרחם על תולעת נמאס נרפס ונדוש מאד פמונו היום, ואיך יוכלו חלושי כח פמונו לעמוד כפי אריות. בוחן לבות וכליות, יודע תעלומות, ה' אלקים אתה ידעת כי כל פגמתי רצויה לשמך באמת. ואם אמנם מעשי אינם עולים יפה, ופעולתי סותרים את דברי, ואיני זוכה לרחם על עצמי למלאת משאלות לבי להיות כרצונך הטוב באמת, אשר בזה לבד חפצתי. הן על כל אלה נברו רחמיך וחסדיך, ומחשבה הטובה אתה מצרף למעשה. פי אתה ידעת את לבבי, אשר זה כפוח אני כוסף ומשתוקק ומקוה ומיחל בכל עת ובכל שעה לזכות לישועתך באמת, שתעזרני לכנס בעבודתך באמת. ולמה תתענו יהוה מדרכיך. ולמה תתן כח להעומדים עלינו הרוצים להסתיר האמת, ולהגביר השקר הליקה, פי אין בנו כח לעמוד כנגדם, פי אם עליך לבד אנו נשענים ולישועתך אנו כופים ומקוים:

שנוצח לעשות רצונך תמיד כל ימי חיינו. ונוצח להיות סור מרע באמת, ולעשות הטוב בעיניך תמיד, אנהנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

ה' אלקים אתה ידעת שפלותנו וחסרונותנו בעת הזאת, אשר ירדנו מטה מטה "פי אולת יד ואפס עצור ועזוב", פי סר פהנו. ובכל יום ויום מתנגדים עלינו מאד מאד על כל אחד ואחד לרחקנו מעבודתך באמת חס ושלום, ולגרשנו מן החיים האמתיים הליקה. ולא די לנו בצרותינו ודוחקנו ועמלנו שיש לנו מעצמנו, מה שתאזת הגוף ומדותיו הרעים מתנגדים עלינו, בכל יום ובכל שעה, עד אשר "כשל כח הסבל". פי בעונותינו לא השתדלנו לגרש האורח מקרבנו עד אשר נעשה חס ושלום פאלו הוא בעל הבית, עד אשר תש פהנו ומטה ידנו מאד. ולא די לנו בכל זה, פי אם עוד רבים קמים עלינו רבים מאד, ה' מה רבו צרינו, פאשר לפניך נגלה הכל, פמה וכמה מיני שונאים ומקטרגים שעומדים עלינו בכל עת, הן למעלה הן למטה, אשר הגדילו עלינו פיהם, ואריכו עלינו לשונם, פצו עלינו פיהם אמרו בלענו, פי הפצים לבלענו הנם חס ושלום. מרא דעלמא כולא, רחמן אמת, מלא רחמים רבים וחסדים עצומים, אתה ידעת מי ומי עומדים עלינו בכל יום ובכל שעה. "למה תביט בוגדים תחריש בכלע רשע צדיק

ותעזרנו לקים מצות ציצית בתקונה בשלמות. בכל פרטיה ודקדוקיה ותר"ג מצות התלויים בה. ובכונה שלמה פראוי ובלב טוב ובשמחה גדולה, באופן שנוצח להמשיך הרוח היים דקדשה על ידי מצות ציצית, למלאת כל החסרונות שחסר לנו בגשמייות וברוחניות, בגוף ונפש. ותאחו בכנפות הארץ ותנער רשעים מפנה. ותשבר ותמגר ותכניע ותשפיל את איש צר ואויב, הוא עשו איש שקר, ותוציא בלעו מפיו. חומל דלים שומע אנקת אביונים, חושב מחשבות לכל ידח מקד נדה, רחם עלי והוציאני מבין שני הרשעים הקמים עלינו לבלענו הנם חס ושלום, "אל תבלעני מצולה ואל תאמר עלי באר פיה". וכשם שענית לזונה כמעני הדנה, הן תענני ברחמיך הרבים להוציאני מבין שני הפירים, פאשר הבטחת לנו, כמו שכתוב, אמר אדני מבשן אשיב אשיב ממצלות ים. ודרשו רבותינו וזרונם לכרכה, מבין שני אריות הבטיחנו השם יתברך להשיבנו מהם. אבינו אב הרחמן, חמל עלינו בעת צרה הזאת, חס וחמל על נרדף פמוני, על ממשד וממורט פמוני, על גאנח ונדפה פמוני, על מרוחק ומגורש מקד פמוני. "אל תתן לחית נפש תורף חית ענייד אל תשפח לנצח". מתיה מתים ברחמים רבים החיינו ומקננו באור פניך, ותן לנו כח להמשיך הרוח היים דקדשה על ידי אנהותינו למלאת כל משאלות לבנו לטובה,

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
מרזו תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
הקדוש אלישה יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
דבורה בת היים
ת.נ.צ.ב.ה